

TẬP 25

HỒI 245

Càn Khôn Tỏa

Sầu thăm trong động quật Quỷ Vương Tông, Hồ Kỳ Sơn. Huyết Trì.

Không gian rộng lớn vẫn bị một mùi máu tanh nồng nặc bao trùm, huyết khí sôi sùng sục thậm chí còn nhuộm cả thạch nhام rắn chắc thành màu máu đỏ rực. Trong Huyết Trì, các bọt khí không ngừng nổi lên, nổ lách tách, bốn con thượng cổ linh thú rõ ràng đã vô cùng mệt mỏi, chìm hẳn xuống bên dưới làn máu. Từ trên trời, Phục Long Đỉnh xạ xuống những tia sáng đỏ sẫm, nhưng so với lúc trước thì đã ảm đạm đi rất nhiều. Nhưng ngược lại, linh quang của nó thì lại tỏa ra bốn phương, thần hoàn khí túc, thậm chí cả những văn tự thần bí trên thân đỉnh cũng lấp lánh phát quang, còn hình ác ma dị thú bên phía chính diện của Phục Long Đỉnh thì đã hoàn toàn biến thành màu của máu, một luồng sức mạnh nguy dị biến ảo xoay chuyển trên không.

Bên trong hang động khổng lồ, ngoại trừ tiếng bong bóng nổ lộp bộp dưới Huyết Trì, không còn một tiếng động nào khác, nhưng người ở trong đó lại có cảm giác phảng phất như đứng giữa dòng xoáy khổng lồ, một sức mạnh vô hình nhưng cực kỳ to lớn đã thức tỉnh từ cõi u minh, dần dần lớn lên, đối nhìn thế giới này.

Không có gió, mà y phục vẫn bay phấp phật.

Lúc này Quỷ tiên sinh cảm nhận được sức mạnh của máu tanh lạnh lẽo đang luẩn quẩn xung quanh mình một cách vô cùng rõ ràng, chỉ là trong ánh mắt y, ngoại trừ vẻ dị dạng khác thường ra, thì không hề có lấy một chút gì gọi là sợ hãi. Ánh mắt y từ từ rời khỏi Phục Long Đỉnh trên không, chậm chậm đảo quanh bốn phía xung quanh động phủ. Nơi đây rõ ràng chính là căn nguyên của sức mạnh huyền bí của Quỷ Vương Tông, dưới sự bành trướng không ngừng của sức mạnh ấy, ngay cả thông đạo ở lưng chừng núi cũng bị nứt nẻ, thạch bích ở đây thiết tưởng không cần phải nói cũng biết thảm trạng thế nào rồi.

Những vết nứt lớn từ trần đá chạy dài xuống, càng lúc càng rộng, chỗ rộng nhất phải đến một trượng hơn, chỗ hẹp cũng ba thước có dư, thạch bích kiên cố giờ như một

tờ giấy mỏng manh, bị người ta tùy ý xé nát, cảnh tượng như có một vị thần linh thượng cổ đang dùng thần lực của mình xé núi lấp biển vậy.

Hôm nay không thấy Quỷ Vương đến Huyết Trì như thường lệ, có điều Quỷ tiên sinh biết được nguyên do. Quỷ Vương hôm nay đi gặp Thiên Niên Cửu Vĩ Thiên Hồ mấy hôm trước mới bất ngờ trở về. Nghĩ lại thì với đạo hạnh ngàn năm của Thiên Niên Cửu Vĩ Thiên Hồ, chỉ sợ sẽ phát hiện ra được đủ thứ quái sự đang xảy ra trong Quỷ Vương Tông. Nghĩ tới đây, gương mặt bên dưới tấm sa đen của Quỷ tiên sinh chợt phát ra tiếng cười nhạt, rõ ràng là không hề để tâm tới chuyện này, chỉ một thoáng sau đó, ánh mắt của y đã quay trở lại với Phục Long Đỉnh.

Những tia sáng đỏ rực tản ra bốn phía, dường như có một tiết tấu nhất định nào đó, tựa hồ như một thứ hơi thở kỳ dị, song mục của ác thú điêu khắc trên thân Phục Long Đỉnh lấp lánh dị quang, cơ hồ như đang trợn trừng lên nhìn Quỷ tiên sinh vậy.

"Tu La..." Quỷ tiên sinh khẽ lẩm bẩm những từ ngữ kỳ quái, chậm chậm quỳ xuống, xòe hai tay cúi sát mặt xuống đất.

Luồng dị quang dường như càng thêm rực rỡ.

Chỉ là trong khoảnh khắc tưởng chừng như có vẻ yên tĩnh đó, đột nhiên huyết quang tỏa ra từ Phục Long Đỉnh khẽ lay động, dường như bị thứ gì đó kích thích. Kế đó, Quỷ tiên sinh còn chưa kịp phản ứng gì, đã cảm thấy như có sấm nổ sát bên, hai tai ù đi, từng đợt âm ba ập tới như sóng biển cuồn cuộn, với đạo hạnh của y mà cũng ngấm ngấm cảm thấy đau, còn sức mạnh vốn vẫn xoay chuyển bên trong động phủ một cách yên tĩnh này giờ đột nhiên ngưng đọng lại, sau đó là những tiếng gầm rú gào thét đầy oán hận vang lên.

Tình cảnh dị thường này ngay cả Quỷ tiên sinh cũng không ngờ tới, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Y nháy phốc lên, nhìn chăm chăm vào Phục Long Đỉnh đang xoay chuyển trên không trung, sau khi quan sát cẩn thận, nhãn thần y đột nhiên khựng lại, chỉ thấy gương mặt ác ma trên thân Phục Long Đỉnh vốn đã chuyển hoàn toàn sang màu máu, lúc này không hiểu tại sao trên trán đột nhiên xuất hiện một điểm sáng yếu ớt màu trắng. Điểm bạch quang này và sắc huyết tanh bao trùm cả động phủ hoàn toàn không đáng để mắt, nhưng không hiểu vì sao, chẳng những sức mạnh thần bí của Phục Long Đỉnh không thể tiêu trừ nó, mà cả màn huyết quang kinh nhân trong động phủ cũng không thể làm lu mờ ánh sáng yếu ớt lấp lánh của nó.

Quỷ tiên sinh run lên, gương mặt trắng bệch không còn chút máu, thất thanh thốt lên: "Càn Khôn Tỏa... sao lại như vậy?"

Đường như sự đả kích này quá lớn, đến cả Quỷ tiên sinh xưa nay vốn luôn bình tĩnh lạnh lùng cũng phải tỏ ra ngạc nhiên thất thần, lo âu đi đi lại lại trên bình đài phía dưới Phục Long Đỉnh, lẩm bẩm nói: "Không thể được, không thể được, tại sao Phục Long Đỉnh lại bị thứ thượng cổ thần pháp này cấm chế, đây là chuyện gì vậy? Tại sao lại như vậy?"

Đột nhiên, thân hình y khựng lại, cơ hồ như cùng với cảm giác mất tiếp của y, điểm bạch quang thần bí trên mặt ác ma đột nhiên sáng bừng lên, một đạo ánh sáng dịu dàng bắn ra, tựa như một ngọn trủy thủ, trong màn huyết quang đỏ rực, ánh sáng trắng càng thêm chói mắt.

Từ xa nhìn lại, ngọn trủy thủ màu trắng ấy dường như đang cắm thẳng vào giữa trán ác ma, khóa chặt nó vào thân Phục Long Đỉnh.

Trong động đột nhiên vang lên những tiếng rít sắc lạnh, hồng quang xoay chuyển khắp trời, một sức mạnh khổng lồ bao phủ cả không gian, tường đá bắt đầu rung lên bần bật, những tảng đá lớn không ngừng rơi xuống. Bên dưới Huyết Trì xuất hiện vô số những vòng xoáy lớn, Tứ Linh Thú nằm dưới huyết thủy, ngược đầu lên nhìn bầu trời một cách vô lực, không biết phải làm sao. Tiếng rít càng lúc càng sắc lạnh, gió từ bốn phương tám hướng cùng đổ về phía Phục Long Đỉnh đang xoay chuyển giữa không trung. Ở giữa cơn bạo phong, huyết quang tỏa ra từ mặt ác ma không ngừng tỏa ra, xem ra vô cùng lợi hại và hung ác.

Vậy mà, dưới áp lực của sức mạnh khổng lồ không thể đo đếm ấy, trong màn huyết quang không ngừng bành trướng, điểm bạch quang nhàn nhạt ấy vẫn hiên ngang tồn tại, sức mạnh đó cơ hồ như có thể hủy thiên diệt diệt, ấy thế mà dường như hoàn toàn thúc thủ vô sách với đạo bạch quang này. Bất kể huyết quang có từ tứ phương bát diện công kích thế nào, đến cuối cùng, đạo bạch quang vẫn như một ngọn trủy thủ cắm sâu vào đầu ác ma.

Không biết bao nhiêu lâu đã trôi qua, sức mạnh đáng sợ đó cuối cùng cũng yếu dần đi, màn huyết quang đang xoay chuyển với tốc độ cực nhanh từ từ dừng lại, động quật trở dần dần tĩnh lặng trở lại. Trong mắt Quỷ tiên sinh thoáng hiện lên vẻ tuyệt vọng, huyết sắc hầu như đã phủ kín đầu ác ma, không ngờ lại bị luồng bạch quang nhu hòa kia bức đi quá nửa, ngay cả màn huyết ảnh bao bọc Phục Long Đỉnh cũng nhạt đi không ít: "Làm sao có thể... làm sao có thể..."

Quỷ tiên sinh đứng ngây ra trên bình đài như người chết đứng, hoàn toàn không có chút sinh khí. Y đã hao tổn không ít tâm sức để theo đuổi sức mạnh thần bí của Phục Long Đỉnh, nói đây là nơi y gửi gắm mục tiêu cả đời mình cũng không sai, vậy mà mất

thấy thành công tới nơi, lại gặp phải dị biến như vậy, thiết tưởng không cần nói cũng biết y bị đả kích tới mức nào.

"Không đúng, không đúng... vẫn còn có thể cứu vãn được, không thể nôn nóng, không thể nôn nóng..." Quỷ tiên sinh dù sao cũng không phải thường nhân, sau khi hít thở sâu mấy lượt, đã tự trấn định được tâm thần, trong đầu thẩm tính toán, sức mạnh thần bí của Phục Long Đỉnh tuy bị thượng cổ thần pháp Càn Khôn Tỏa đột nhiên xuất hiện áp chế, nhưng vẫn chưa tới mức bại không dư địa, chỉ có điều tất cả các chỗ yếu hại đều bị khóa chặt, không thể đột phá mà thôi. Chỉ cần phá được Càn Khôn Tỏa, tự nhiên đại công sẽ cáo thành.

Chỉ là tuy Quỷ tiên sinh tự phụ cao siêu, nhưng cũng chưa cuồng ngạo đến mức cho rằng mình có thể giải khai được thứ thượng cổ thần pháp này. Càn Khôn Tỏa là thần vật được các vị thần thời viễn cổ dùng để trấn áp Thiên Địa Hung Sát, ngoại trừ mấy thứ thượng cổ thần khí, tuyệt đối không thể dùng sức người hóa giải được.

Thế nhưng cái gọi là thượng cổ thần khí đó, đừng nói là lưu truyền trong nhân gian, mà cả hạng nhân vật tưởng chừng như không gì không biết như y cũng chưa từng nghe nói tới, mà chỉ biết qua một truyền thuyết cổ xưa mà thôi. Thử hỏi, y biết đi đâu để tìm thượng cổ thần khí bây giờ?

Nghĩ tới đây, thân hình Quỷ tiên sinh khẽ run lên, rồi chợt gầm lớn một tiếng, thổ ra một búng máu tươi, màu máu đỏ thẫm rải trên bình đài, chói mắt lạ thường.

oOo

Bên trong Hàn Băng Thạch Thất, Quỷ Lệ và Quỷ Vương ngẫu nhiên tương ngộ. Quỷ Vương thần sắc nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén, còn trên gương mặt Quỷ Lệ thì tựa hồ như đang phủ một lớp mây mù ảm đạm.

"ngọc bàn người cầm trong tay là thứ gì? Tại sao lại phải mang tới chỗ Bích Dao?" Quỷ Vương lạnh lùng hỏi.

Quỷ Lệ không đáp, ánh mắt quay về chỗ Bích Dao, trầm mặc một lúc rồi mới chậm rãi nói: "Tôi muốn cứu nàng."

Quỷ Vương hơi chau mày, một tia sáng lóe lên trong mắt, bước nhanh tới nói: "Pháp bảo này có thể cứu được Dao nhi sao?"

Quỷ Lệ nhìn chiếc Càn Khôn Luân Hồi Bàn đang tỏa ra những tia sáng trắng dịu dàng trong tay mình, cười khổ một tiếng rồi nói: "Tôi cũng không biết."

Quỷ Vương ngẩn người: "Người nói vậy là có ý gì?"

Quỷ Lệ im lặng hồi lâu, rồi mới lên tiếng: "Tôi chỉ nghe người khác nói pháp bảo này có tác dụng rất kỳ diệu, có lẽ có thể cứu được Bích Dao, nên mới mượn về. Còn rốt cuộc thế nào, thì tôi cũng không rõ."

Quỷ Vương đưa mắt nhìn Càn Khôn Luân Hồi Bàn, nhãn quang nhưng ngưng tụ lại đó, hiển nhiên là có mấy phần ngạc nhiên trước hình dáng kỳ dị của pháp khí này. Với kiến thức và lịch duyệt của ông ta mà cũng chưa từng nghe qua là có thứ pháp bảo này, đủ biết là nó thần bí thế nào rồi. Chỉ thấy Quỷ Vương chau mày hỏi: "Pháp bảo này tên là gì?"

Quỷ Lệ đáp: "Thứ này gọi là Càn Khôn Luân Hồi Bàn, có thể định hồn phách, đoạn sinh tử, nhưng rốt cuộc là..." Trong đầu hắn hiện lên hình ảnh khô kiệt của Phổ Đức đại sư, cười khổ một tiếng rồi nói tiếp: "Rốt cuộc thế nào, thì không ai biết cả."

Quỷ Vương thoáng lộ sắc giận, hai mắt hiện lên tia máu, ẩn hiện sát khí, nhưng chỉ trong khoảnh khắc ông ta nhìn nụ cười an tĩnh trên gương mặt Bích Dao, sát khí lập tức tiêu tan, ánh mắt của ông ta cũng từ từ hòa hoãn trở lại.

Có lẽ, trong lúc này, chỉ có Bích Dao mới có thể làm cho ông ta được tạm thời an tĩnh.

"Bảo vật này không phải tầm thường!" Quỷ Vương đột nhiên nói: "Ta nhìn ra được, tuy chưa từng nghe qua có thứ pháp bảo nào như vậy, nhưng chất ngọc của vật này không phải thứ bình phàm, ánh sáng đơn thuần mà không tản mạn, tuyệt đối không phải phàm vật... người mau thử đi, có lẽ... có lẽ có hiệu quả cũng không chừng..." Nói tới đây, thanh âm của ông ta cũng trầm xuống. Trong mười năm nay, ông ta và Quỷ Lệ đã thất bại vô số lần, tuy rằng vẫn còn một tia hy vọng, nhưng cả hai nam nhân này đều, đó chỉ là một tia hy vọng rất mong manh mà thôi.

Quỷ Lệ lặng lẽ gật đầu, cầm Càn Khôn Luân Hồi Bàn trong tay, bước lại gần Bích Dao, chỉ thấy ánh sáng trắng mờ mờ lưu chuyển, ngoài ra không còn bất cứ hiện tượng nào khác. Quỷ Lệ cẩn thận dồn chân nguyên của mình vào ngọc bàn, nhưng chiếc Càn Khôn Luân Hồi Bàn này lại như một vực sâu không đáy, chân nguyên dồn vào như trâu đất xuống biển, chìm biến vào hư vô, còn ngọc bàn thì vẫn không thấy biến hóa. Quỷ Lệ không lấy làm ngạc nhiên, bởi trên đường về Hồ Kỳ Sơn, hắn sớm đã thử không biết bao nhiêu cách để sử dụng ngọc bàn này, bao gồm cả phương pháp sử dụng chân nguyên này, nhưng tất cả đều không thành công. Nghĩ lại năm xưa Phổ Đức đại sư tốn mấy chục năm cũng không tham ngộ ra được điều gì từ vật này, những cách Quỷ Lệ nghĩ ra trong mấy ngày này, chỉ sợ Phổ Đức đại sư đã thử qua mấy trăm lần rồi.

Kỳ thực không phải Quỷ Lệ chưa từng nghĩ đến những điều này, chỉ là bất luận thế nào hẳn cũng không thể để mất tia hy vọng cuối cùng này, nên đành phải liều mạng thử, mong trời cao thương xót để cho kỳ tích xuất hiện. Vậy mà đến cuối cùng, thất bại vẫn chỉ là thất bại.

Quỷ Lệ buồn bã cúi đầu, ngồi ngây ra tại chỗ. Gương mặt Quỷ Vương hiện lên vẻ thất vọng rõ rệt, nhưng không hề lên tiếng trách móc gì Quỷ Lệ, cũng không tự tay cầm chiếc ngọc bàn kỳ quái kia lên xem thử. Tuy rằng gần đây quan hệ của hai người có bất hòa, nhưng Quỷ Lệ đối với Bích Dao thế nào, Quỷ Vương là người hiểu rõ nhất. Chỉ cần có một chút hy vọng, Quỷ Lệ sẽ tuyệt đối không bỏ cuộc, lần này cũng vậy, tự nhiên là hắn đã thử qua đủ mọi cách rồi.

Quỷ Vương thở dài một tiếng, dung mạo như già thêm mấy tuổi, lặng lẽ lắc đầu, đang định đi khỏi thì đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, bất ngờ dừng lại, quay người nói với Quỷ Lệ: "Người thử đem Hợp Hoan Linh đặt cạnh chiếc Ngọc Bàn này xem sao?"

Quỷ Lệ ngây người, sau đó lập tức tỉnh ngộ, trên mặt lộ vẻ khẩn trương, bước lại gần Bích Dao, đưa tay khẽ gỡ hai bàn tay đan chéo vào nhau của Bích Dao. Khi da thịt chạm nhau, hắn chỉ thấy làn da nàng vẫn mịn màng nhưng lại lạnh lẽo khôn cùng. Quỷ Lệ thầm chua xót, không dám nghĩ ngợi nhiều, cẩn thận lấy Hợp Hoan Linh khỏi tay Bích Dao.

Hợp Hoan Linh khẽ rung rung, phát ra những tia sáng vàng lấp lánh và những âm thanh trong trẻo vui tai, như đôi mắt tình nhân đang nhìn hắn chăm chăm.

Quỷ Lệ một tay cầm Càn Khôn Luân Hồi Bàn, một tay cầm Hợp Hoan Linh, nhẹ nhàng đặt vào trong ngọc bàn. Những miếng ngọc nhỏ kỳ dị bên trong Càn Khôn Luân Hồi Bàn vẫn tự động chuyển động không hơi không tiếng, dường như cả sơn xuyên hà thủy, tinh đẩu trên trời đều ở trong đó hết.

Dưới ánh mắt chăm chú của Quỷ Lệ và Quỷ Vương, Hợp Hoan Linh từ từ đưa vào trong Càn Khôn Luân Hồi Bàn, đến khi còn cách chừng một tấc thì Quỷ Lệ đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, khẽ chau mày lại, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi.

Quỷ Vương lập tức hỏi: "Thế nào rồi!"

Quỷ Lệ không trả lời, chỉ hít sâu một hơi, sau đó đột nhiên buông tay.

Quỷ Vương giật mình.

Chỉ thấy trong màn ánh sáng dịu dàng của Càn Khôn Luân Hồi Bàn, Hợp Hoan Linh không hề rơi xuống, mà cơ hồ như được một cánh tay mềm mại vô hình đỡ lấy, khẽ

phập phù lên xuống trong luồng sáng, chốc lát sau đó, tiếng chuông đình đang vui tai bắt đầu vang lên.

Quỷ Lệ và Quỷ Vương đều lộ vẻ vui mừng.

Nhưng đúng vào thời khắc quan trọng này, hai người chưa kịp mừng rỡ được bao lâu, thì cả tòa Hàn Băng Thạch Thất, không, là cả Hồ Kỳ Sơn đột nhiên rung chuyển, một sức mạnh đáng sợ tràn ngập mùi huyết tanh từ một nơi sâu thẳm dưới chân họ bùng lên, tựa hồ như có một con ác thú khổng lồ bỗng nhiên gầm rú giữa hòng thoát khỏi sự kềm tỏa nào đó.

Quỷ Lệ và Quỷ Vương cùng lúc biến sắc, chỉ khác là Quỷ Lệ thì ngạc nhiên, còn Quỷ Vương thì là kinh hãi và tức giận.

"Rầm rầm rầm rầm..."

Những tiếng nổ đình tai nhức óc vang lên khắp bốn bề, Quỷ Lệ và Quỷ Vương quay người nhìn lại, chỉ thấy những bức thạch bích vốn nguyên vẹn của Hàn Băng Thạch Thất bị sức mạnh đột ngột bùng phát đó công phá, cuối cùng cũng không chịu đựng nổi, cùng lúc sập xuống, cùng lúc đó mặt đất dưới chân bắt đầu rung lên dữ dội, khiến cho người ta có cảm giác trời long đất lở, nhân gian tận thế.

Bên ngoài thạch thất, khắp nơi vang lên những tiếng gầm rú kinh khủng, nối liền sau đó là những tiếng nổ ì ùn, không cần nhìn hai người Quỷ Lệ, Quỷ Vương cũng biết cảnh tượng bên ngoài còn kinh khủng hơn bên trong Hàn Băng Thạch Thất gấp bội, nhưng trong giờ khắc này, hai người bọn họ nào còn tâm tình để đi lo tới những chuyện đó.

Quỷ Lệ nghiêng chặt rằng, nâng Càn Khôn Luân Hồi Bàn lên, lại gần Bích Dao. Đúng lúc này, Hợp Hoan Linh khẽ rung lên, phát ra những tiếng đình đang trong trẻo, tuy rất nhỏ so với tiếng nổ âm âm xung quanh, nhưng đối với Quỷ Lệ và Quỷ Vương, thanh âm này so với tiếng trời long đất lở thật sự còn rõ hơn gấp trăm lần.

Chỉ thấy trong màn bạch quang êm dịu của Càn Khôn Luân Hồi Bàn, Hợp Hoan Linh không ngừng trôi nổi, càng lúc càng rung mạnh hơn, tiếng chuông khi gấp, khi khoan thai, ẩn ước mấy phần đau khổ, mồ hôi chảy đầm đìa trên trán Quỷ Vương và Quỷ Lệ, không dám chớp mắt lấy một cái, cứ nhìn chăm chăm vào Hợp Hoan Linh đang không ngừng rung lên.

Đột nhiên, luồng sức mạnh kỳ dị xung quanh họ đột nhiên biến mất trong nháy mắt, những tiếng nổ ì ùn cũng im bật, chỉ còn lại tàn tích là những tiếng vọng văng vẳng vẫn còn lẫn khuất đâu đây.

Lúc này, chính là lúc Quỷ tiên sinh nhìn thấy thượng cổ thần pháp Càn Khôn Tỏa đại triển thần oai, khóa chặt Phục Long Đỉnh.

Trước mặt Quỷ Lệ và Quỷ Vương, biến hóa bất ngờ cũng xảy ra.

Thì ra là Hợp Hoan Linh bên trong màn bạch quang của Càn Khôn Luân Hồi Bàn đã có những sự thay đổi kỳ dị, có vẻ như muốn thoát ra, còn bản thân Càn Khôn Luân Hồi Bàn thì hoàn toàn không có biến hóa. Nhưng đúng vào khoảnh khắc mà sức mạnh kia tiêu tán, Càn Khôn Luân Hồi Bàn đột nhiên cảm giác thấy điều gì đó vậy, cơ hồ như có một sức mạnh nào khác đang vẫy gọi, luồng bạch quang nhu hòa đột nhiên sáng rực lên.

Quỷ Lệ và Quỷ Vương giật mình, thất thanh thốt lên: "Cái gì?"

Màn bạch quang phía trên ngọc bàn trở nên rực rỡ chói mắt, đến nỗi không thể nhìn thẳng, còn tốc độ chuyển động của những miếng ngọc nhỏ bên trong ngọc bàn cũng đột nhiên tăng lên mười lần, chỉ thấy vô số miếng ngọc lướt qua lướt lại, đan chéo phức tạp, đồng thời những chữ cổ quái khắc trên các miếng ngọc cũng nhất nhất sáng rực lên.

Cùng với sự biến hóa của Càn Khôn Luân Hồi Bàn, Hợp Hoan Linh mau chóng ngừng rung trở lại, tiếng chuông hòa hoãn dần rồi im bặt.

Quỷ Vương lo lắng nói: "Đây là chuyện gì vậy?"

Quỷ Lệ cũng sốt ruột không kém, nghiến răng nói: "Tôi cũng không hiểu."

Hai người mở tròn mắt ra nhìn ánh sáng tỏa ra từ Càn Khôn Luân Hồi Bàn càng lúc càng thịnh, đến cuối cùng thì những đồ hình núi non, tinh đấu khắc ở viền ngọc bàn như sống dậy, cả chiếc Càn Khôn Luân Hồi Bàn giống như có sinh mạng, không ngừng rít lên, tựa như đang gọi thứ gì đó, lại giống như đang hưởng ứng lời kêu gọi ở nơi xa nào đó.

Trong ánh sáng rực rỡ, Hợp Hoan Linh phảng phất như bị một sức mạnh nào đó kích trúng, khẽ rung lên một lần cuối cùng rồi như hoàn toàn mất đi sức lực, rơi thẳng xuống, không còn động tĩnh gì nữa.

Quỷ Lệ và Quỷ Vương ngăn người ra nhìn Càn Khôn Luân Hồi Bàn và Hợp Hoan Linh, sắc mặt xám xịt như tro.

Dị biến dưới lòng đất đã ngưng lại từ lâu, còn Càn Khôn Luân Hồi Bàn cũng khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, không còn phát ra những tia sáng rực rỡ nữa, nhưng Hợp Hoan Linh thì đã mất đi sinh khí, bất luận Quỷ Lệ có thử cách nào, nó cũng không còn phản ứng gì nữa.

Sắc mặt Quỷ Vương âm trầm khó coi, nhưng vẻ phần nộ ban đầu đã không còn nữa, thay vào đó là dáng vẻ lạnh lùng bình tĩnh thường ngày. Ông ta lặng lẽ nhìn Quỷ Lệ ôm hy vọng thử đi thử lại từng lần một, thử rồi lại thất bại. Cuối cùng, ông ta từ từ đứng thẳng người dậy, nhắm mắt, đứng một lúc lâu, sau đó thì không nói tiếng nào, từ từ quay người rời khỏi Hàn Băng Thạch Thất.

Thạch môn chậm chậm đóng lại, một vết nứt kéo dài cắt ngang tảng đá lớn, tựa như một tờ giấy bị xé rách vậy. Trong thạch thất yên tĩnh, Quỷ Lệ cuối cùng cũng từ từ dừng lại, ngồi ngây ra như một khúc gỗ, không hề động đậy.

Cũng không biết bao lâu sau, Quỷ Lệ chậm rãi cầm Càn Khôn Luân Hồi Bàn và Hợp Hoan Linh lên, nhẹ nhàng đặt vào tay Bích Dao, rồi cẩn thận để hai tay nàng trở về vị trí ban đầu, bắt chéo trước ngực. Mỗi một động tác của hắn đều hết sức nhẹ nhàng, vô cùng cẩn thận, tựa hồ như hắn sợ nếu dụng lực thêm một chút, sẽ làm tổn thương đến nữ tử đang say ngủ trước mắt mình vậy.

Hắn nhìn thẳng vào gương mặt của Bích Dao, phảng phất như kẻ si dại, hồi lâu sau, hắn mới cất giọng khàn khàn nói: "Xin lỗi, Bích Dao, ta lại không thể cứu nàng..."

oOo

Sau khi rời khỏi Hàn Băng Thạch Thất, biểu tình trên gương mặt Quỷ Vương biến đổi một cách ghê gớm, vẻ lạnh lùng hờ hững trong nháy mắt biến thành thô bạo tàn nhẫn, song mục sát khí đằng đằng, khiến người ta nhìn mà phải sợ.

Ông ta lạnh lùng nhìn xung quanh, chỉ thấy bốn phía đều là những vết nứt sâu hoắm, rõ ràng đều là do sức mạnh thần bí khi nãy gây nên, những thạch bích đầy những vết nứt lại càng thảm hơn, có thêm những vết nứt mới thì không cần phải nói, những vết nứt cũ cũng lớn ra rất nhiều, khiến người ta phải giật mình kinh sợ. Ở phía xa xa, có thể nhìn thấy rất nhiều đệ tử Quỷ Vương Tông đang chạy toán loạn, tiếng la hét khi được khi mất, hiển nhiên là đã vô cùng kinh hãi.

Sắc mặt Quỷ Vương càng thêm âm trầm phần nộ, quay người bước đi, trong nháy mắt đã biến mất trong thông đạo. Chỉ trong chốc lát, ông ta đã đến được Huyết Trì.

Không gian tràn ngập mùi huyết tanh nồng nặc, nhưng màn hồng quang bao phủ cả ngôi động phủ đã yếu đi không ít. Quỷ Vương nhíu mày, lập tức nhìn thấy Quỷ tiên sinh đang lặng lẽ đứng trên bình đài.

Ông ta không buồn nghĩ ngợi, sải chân bước tới, đến phía sau Quỷ tiên sinh, lạnh lùng nói: "Có chuyện gì vậy, lúc ta đi vẫn còn bình thường, tại sao Phục Long Đỉnh đột nhiên không thể khống chế như vậy?"

Quỷ tiên sinh khẽ dịch động thân hình, nhưng không quay người lại, cũng không nói gì. Quỷ Vương lại càng tức giận, hừ lạnh một tiếng, ánh mắt thoáng hiện sát khí, nói: "Ta nói cho người biết, vừa rồi rất có thể vì thần lực mất khống chế mà Dao nhi không thể tỉnh lại. Từ đầu đến cuối người đều ở đây, nếu không cho ta một lý do xác đáng, thì đừng trách ta đây trở mặt vô tình."

Nói tới đây, thanh âm của Quỷ Vương trở nên sắc lạnh như bảo đao bảo kiếm. Quỷ tiên sinh thậm chí không cần quay đầu cũng cảm nhận được một cỗ sát khí đang áp sát sau lưng, nhưng y hoàn toàn không có vẻ gì sợ hãi, ngược lại còn dùng khẩu khí hết sức mệt mỏi, đưa tay chỉ Phục Long Đỉnh trên không, thấp giọng đáp: "Tông chủ, ngài nhìn Phục Long Đỉnh trước đi!"

Quỷ Vương ngẩng đầu nhìn lên, nhưng nhất thời cũng chưa nhận ra được gì, Phục Long Đỉnh vẫn lơ lửng trên không, xung quanh vẫn là một màu đỏ sẫm, liền nói: "Người bảo ta nhìn cái gì, không phải tất cả vẫn..." Nói được nửa câu, ông ta đột nhiên khựng lại, người ngây ra như phỗng đá, hai mắt mở tròn tròn nhìn vào Phục Long Đỉnh.

Bên trong màn huyết quang, trên trán gương mặt ác ma khắc trên thân đỉnh không hiểu từ lúc nào đã có thêm một đạo bạch quang kỳ dị, tựa như một thanh trủy thủ đang cắm thẳng vào đầu ác ma, còn gương mặt ác ma vốn đã hầu như hoàn toàn biến thành màu máu dần dần nhạt đi, còn hai mắt thì đã trở lại màu xanh cũ kỹ của Phục Long Đỉnh.

Quỷ Vương biến sắc, vội quay người lại hỏi Quỷ tiên sinh: "Đây là chuyện gì vậy?"

Quỷ tiên sinh thở dài, trầm giọng nói: "Mọi thứ đều rất tốt, Tứ Linh Huyết Trận sắp đại công cáo thành, chẳng ngờ đúng lúc trận pháp vận hành đến lúc huyết khí viên mãn, Tu La hội tụ, thì đột nhiên bên trong Phục Long Đỉnh xuất hiện cấm chế, khóa chặt mệnh nhãn, sinh môn của cổ đỉnh, bức huyết khí đã hội tụ lại ra ngoài. Tu La thần lực của huyết trận phản kích, đến cả tại hạ cũng không thể khống chế, ai ngờ vẫn không thể làm gì được cấm chế này, ngược lại Tu La thần lực còn bị bức ra ngoài, gây nên tình trạng như vậy."

Quỷ Vương hít sâu vào một hơi, quay người lại nhìn vào đạo bạch quang có vẻ yếu ớt kia, hồi lâu sau mới thấp giọng nói: "Đây là cấm chế gì mà lại có uy lực như vậy, có thể khóa chặt cả thần lực hủy thiên diệt địa của Phục Long Đỉnh?"

Quý tiên sinh ngăn ngừa giây lát rồi nói: "Tại hạ cũng không dám chắc chắn mười phần, nhưng có lẽ tám chín phần đó là cấm chế từ thời thượng cổ, Càn Khôn Tỏa."

"Càn Khôn Tỏa?", Quý Vương chau mày nhắc lại: "Tại sao ta chưa từng nghe đến thứ cấm chế này vậy?"

Quý tiên sinh lắc đầu: "Loại thần pháp cấm chế này chưa từng xuất hiện trong nhân thế, chỉ được ghi chép mấy câu trong một cuốn cổ thư lưu truyền từ thời thượng cổ, cũng chưa có ai tin rằng nó tồn tại cả." Nói tới đây, Quý tiên sinh ngưng lại một chút, đưa mắt nhìn sang phía Quý Vương. Chỉ thấy Quý Vương vẫn nhìn chăm chăm vào đạo bạch quang kia, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Quý tiên sinh trầm thở dài, lại tiếp tục nói: "Nghe nói loại thượng cổ thần pháp này được thần linh thời viễn cổ chuyên dùng để cấm chế ác ma, trừ phi là có thể tìm được một thứ thượng cổ thần khí khác, bằng không thì đừng hy vọng phá giải."

Thân hình Quý Vương khẽ rung động, quay lại hỏi: "Thần khí thượng cổ là gì?"

Quý tiên sinh cười khổ một tiếng: "Điều này thì tại hạ không biết."

Quý Vương tức giận: "Vậy có nghĩa là tất cả những gì chúng ta làm trước đây vì Tứ Linh Huyết Trận này đều đổ sông đổ biển hay sao?"

Quý tiên sinh im lặng một lúc lâu, rồi chậm rãi nói: "Theo tại hạ thì linh khí của Huyết Trận xung quanh Huyết Trì vẫn còn chưa tan, huyết khí vẫn còn, cho dù Tu La thần lực trong Phục Long Đỉnh tụ mà không tản thì cũng chỉ là trạng thái tạm thời mà thôi, có thể thấy nguyên khí của Tứ Linh Huyết Trận vẫn còn, hơn nữa chỉ còn một chút nữa là sẽ đại công cáo thành, vấn đề là Càn Khôn Tỏa đột nhiên xuất hiện, khóa chặt khí mạch bên trong Phục Long Đỉnh, làm cho Tứ Linh Huyết Trận không tương thông được với Phục Long Đỉnh, huyết khí không chảy vào trong đỉnh nên Tu La thần lực không thể phát huy, đây chính là khó khăn trước mắt của chúng ta."

Thần tình Quý Vương biến đổi liên tục, nhưng vẻ hung bạo tàn nhẫn vẫn không hề mất đi, sát khí tỏa lan khắp bình đài, dồn dập bức về phía Quý tiên sinh.

Mặc dù không có gió, nhưng tấm sa che mặt của Quý tiên sinh vẫn tự động dậy. Y vẫn đứng nguyên tại chỗ, lặng lẽ nhìn Quý Vương.

Một lúc lâu sau, Quý Vương đột nhiên hít sâu vào một hơi, thần sắc từ từ bình tĩnh trở lại, cả khẩu khí cũng trở lại bình tĩnh như trước: "Vậy tiên sinh nghĩ chúng ta phải làm gì?"

Quý tiên sinh lại trầm thở dài: "Khẩn yếu nhất bây giờ là làm sao phá giải cấm chế, chỉ cần giải quyết được nó, là đã thành công rồi."

Quỷ Vương nói: "Vậy tiên sinh định làm thế nào?"

Quỷ tiên sinh ngần ngừ giây lát rồi nói: "Nếu có thượng cổ thần khí trong truyền thuyết thì là tốt nhất, nhưng xem ra hy vọng không nhiều lắm. Có điều tại hạ thấy tuy rằng Càn Khôn Tỏa lợi hại nhưng so với truyền thuyết thì còn kém xa nhiều lắm. Phục Long Đỉnh cũng là vật cực kỳ cổ lão, chỉ sợ cũng phải vài vạn năm tuổi. Dù Càn Khôn Tỏa là thượng cổ thần pháp, uy lực vô cùng, nhưng trải qua trăm ngàn năm cũng đã hao tổn không ít, chỉ cần quan sát kỹ càng, vị tất đã không thể hóa giải."

Quỷ Vương lặng lẽ chậm chậm gật đầu, sắc mặt cũng dần dần ôn hòa trở lại, trầm ngâm một hồi, tựa hồ như lại nghĩ ra gì đó, thở dài một tiếng nói: "Lẽ nào đây là vận mệnh?"

Quỷ tiên sinh ngẩn người, không hiểu ý nói gì: "Chuyện gì vậy?"

Quỷ Vương cười khổ, vẻ hung ác trên mặt đã mất đi, nhưng thay vào đó là sự khổ não, phiền muộn. Chỉ thấy ông ta lắc đầu nói: "Không có gì, đành phiền tiên sinh vất vả một phen vậy."

Nói đoạn, không đợi Quỷ tiên sinh đáp ứng, Quỷ Vương đã quay người rời khỏi Huyết Trì. Quỷ tiên sinh nhìn theo bóng lưng ông ta xa dần, cảm giác con người này đang run lên vì mệt mỏi, tựa hồ như trên vai ông ta, trong lòng ông ta đều có một tảng đá ngàn cân đang đè nặng vậy.

Còn y, thì cơ hồ như càng lúc càng mệt mỏi...

oOo

Quỷ Lệ đẩy thạch môn ra, trở về nơi ở của mình. Thạch môn chậm chậm đóng lại sau lưng hắn, phát ra một tiếng cạch nặng nề. Quỷ Lệ dường như không cảm nhận được gì, nhãn quang hoang mang vô thần, thậm chí hắn còn không hiểu tại sao mình trở về được đến đây.

Bốn bức tường của thạch thất hắn cư ngụ cũng nứt nẻ khắp nơi, có nhỏ có lớn, có sâu có nông, thỉnh thoảng có những tảng đá nhỏ rơi xuống, rõ ràng là nơi này cũng không thoát khỏi sự xâm phạm của sức mạnh khủng khiếp của Huyết Trận. Nhưng dường như Quỷ Lệ không hề để ý đến những điều này, hắn nằm vật xuống giường, hai tay buông thõng một cách vô lực, một vật hình tròn được vải đen bao bọc nhẹ nhàng trượt khỏi tay hắn, rơi xuống giường.

Một bóng xám thấp thoáng ẩn hiện, con khỉ Tiểu Hôi từ bên cạnh nhảy vọt lên người hấn, nhưng Quỷ Lệ vẫn nằm yên bất động, không hề có phản ứng. Tiểu Hôi cảm thấy hơi kỳ lạ, nghiêng đầu dí sát mặt vào mặt Quỷ Lệ quan sát, chỉ thấy hai mắt chủ nhân nhắm nghiền, sắc mặt trắng xanh. Ba con mắt của con khỉ khẽ chớp chớp, tựa như cũng biết điều gì đó, kêu lên mấy tiếng "chí chí" rồi thôi, không làm phiền hấn nữa. Rồi nó cũng nhảy xuống khỏi người Quỷ Lệ, ngồi dựa lưng vào chủ nhân, không nói lời nào.

Thạch thất chìm vào yên lặng, không biết là bao nhiêu thời gian đã trôi qua, Quỷ Lệ vẫn nằm yên bất động như vậy, Tiểu Hôi hơi lo lắng nhìn chủ nhân, nhưng lại do dự không dám làm phiền, cái đầu khỉ lắc qua lắc lại, đột nhiên để ý thấy ở cách đó không xa có một bọc đồ màu đen đang nằm lặng lẽ.

Ba con mắt của nó chớp chớp, nhìn bọc đồ một lúc, rồi lại quay sang nhìn Quỷ Lệ, thấy hấn vẫn nằm lặng lẽ, Tiểu Hôi sẽ ve vẩy đuôi, gãi gãi đầu, sau đó khẽ nghiêng người ra trước, cầm lấy bọc đồ kia.

Tiểu Hôi cầm bọc đồ lên xem xét mấy lượt, cũng không nhìn ra được là thứ gì, rồi không cẩn thận làm tuột lớp vải bên ngoài ra, từ bên trong một chiếc ngọc bàn màu trắng rơi xuống giường.

Tiểu Hôi giật mình đánh thót, cả người nép lại, chỉ thấy miếng ngọc bàn trước mắt vô cùng cổ quái, không nói đến màn bạch quang nhàn nhạt mà nó tỏa ra, bên trong ngọc bàn còn có vô số các miếng ngọc nhỏ đang tự chuyển động, mãi không dừng lại. Tiểu Hôi bị thu hút vào đó, ba con mắt mở tròn không chớp, nhìn chăm chăm vào Càn Khôn Luân Hồi Bàn, một lúc lâu sau mới cẩn thận đưa hai tay chạm nhẹ vào mép ngọc bàn.

Càn Khôn Luân Hồi Bàn khẽ trượt qua một bên, tay Tiểu Hôi cũng lập tức rút lại, có vẻ như con khỉ này đang thử thăm dò chiếc ngọc bàn hình dáng kỳ quái này. Có điều xem ra cũng không có gì nguy hiểm, Tiểu Hôi thu tay lại trước mắt, cẩn thận quan sát, không thấy đau cũng không ngứa, liền cười khục khục mấy tiếng, lại nhìn chiếc ngọc bàn trên giường, lắc lư cái đầu một lúc, sau đó cầm Càn Khôn Luân Hồi Bàn lên.

Ánh sáng trắng dịu dàng chiếu lên gương mặt lông lá của Tiểu Hôi, hầu tử mở tròn ba con mắt, quan sát ngọc bàn, những miếng ngọc nhỏ bên trong vẫn không ngừng chuyển động, tựa như thời gian không ngừng trôi, vĩnh viễn không dừng.

Tiểu Hôi nhìn ngọc bàn đến thất thần, ba con mắt càng lúc càng dí sát ngọc bàn, nhìn chăm chăm vào những miếng ngọc kỳ dị đang chuyển động, trong mắt Tiểu Hôi, những miếng ngọc nhỏ bé đó dường như đã biến thành muôn vàn tinh đầu trên trời cao.

Đột nhiên, thân hình Tiểu Hôi khẽ nghiêng đi, không hiểu sao lại bất ngờ rời khỏi người Quỷ Lệ, đến bên mép giường lúc nào mà không biết, một chân bước hụt, làm Tiểu Hôi trượt chân ngã bịch xuống đất. Con khỉ phát ra một tiếng kêu khe khẽ, rồi lập tức bật dậy, cũng may là tay nó kịp nắm chặt, Càn Khôn Luân Hồi Bàn không bị đánh rơi xuống đất. Tiểu Hôi nhảy lên nhìn trước nhìn sau, cả ba con mắt đều tròn tròn lên, một tay cầm ngọc bàn, một tay gãi gãi đầu, rõ ràng là chính nó cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Mới vừa rồi còn đang ngồi cạnh chủ nhân, tại sao lại đột nhiên rơi xuống khỏi giường như vậy?

Tiểu Hôi nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ, nghĩ ngợi hồi lâu, nhưng cuối cùng cũng nghĩ không thông, cúi đầu ủ rũ. Có điều tính tình con khỉ này thiên sinh hoạt bát, cũng chẳng buồn chán lấy bao lâu. Nó ngẩng đầu lên nhìn thấy Quỷ Lệ vẫn nằm yên bất động, bèn ngồi thụp xuống đất, cầm Càn Khôn Luân Hồi Bàn đưa lên trước mắt xem xét.

Trong ánh bạch quang mờ mờ, những miếng ngọc nhỏ thần kỳ bên trong ngọc bàn vẫn không ngừng chuyển động. Có điều lần này, Tiểu Hôi không hề bị thu hút đến độ hồn một nơi phách một nẻo như lần trước. Nhãn châu nó chuyển động một vòng, đột nhiên bật cười khục khục, đưa cánh tay còn lại sờ vào những miếng ngọc nhỏ trong ngọc bàn.

Bàn tay Tiểu Hôi nhè nhẹ đưa tới, đột nhiên nó ấn ngón tay xuống một miếng ngọc nhỏ trong đó, nhưng những miếng ngọc này dường như có tiềm lực nào đó bên trong, không ngờ hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi áp lực từ ngón tay Tiểu Hôi mà vẫn chuyển động không ngừng, hoàn toàn không dừng lại.

Tiểu Hôi ngẩn người, nhưng không hề có vẻ tức giận, ngược lại còn có chút cao hứng nữa, dường như tìm được thứ đồ chơi thú vị lắm vậy. Lần thứ hai, nó lại đưa tay ấn xuống một miếng ngọc khác, quả nhiên cũng không thể giữ được, điều này càng làm nó cao hứng hơn, miệng cứ "chí chí" liên hồi, liên tiếp đưa tay ấn xuống các miếng ngọc nhỏ đang chuyển động không ngừng bên trong ngọc bàn.

Chỉ là một lúc sau, Tiểu Hôi ấn mãi cũng cảm thấy chán, đột nhiên đưa ngón tay ra, ấn thật mạnh xuống. Tiểu Hôi vốn là dị chủng nhân gian, lại theo Quỷ Lệ nhiều năm, đạo hạnh cũng không phải tầm thường, ấn mạnh một cái, quả nhiên tình hình hoàn toàn khác so với những lần trước. Chỉ thấy miếng ngọc nhỏ kia bị nó giữ chặt, dường như đang giãy giụa để tiếp tục chuyển động, nhưng chỉ làm Tiểu Hôi thêm hưng phấn, lực đạo dồn vào ngón tay càng nặng, sau mấy lần giãy giụa vô lực, miếng ngọc nhỏ cuối cùng cũng dừng lại, im lìm bất động.

"Cách!"

Một tiếng động nhỏ vang lên trong ngọc bàn, làm Tiểu Hôi giật mình đánh thót một cái. Đưa mắt nhìn qua thì chỉ thấy miếng ngọc kia đã dừng lại, nhưng những miếng khác vẫn chuyển động không ngừng, chỉ trong giây lát đã có một miếng ngọc khác chuyển động tới vị trí đó, va vào miếng ngọc bị Tiểu Hôi ấn lên.

Hai miếng ngọc chạm nhau, xem ra có vẻ bình thường, nhưng chỉ trong chớp mắt sau đó, dị biến đã xảy ra. Ánh sáng nhu hòa của Càn Khôn Luân Hồi Bàn trong nháy mắt đã sáng rực lên, cùng lúc đó những tiếng "cách cách cách..." vang lên liên miên bất tuyệt, từng miếng ngọc nhỏ liên tiếp đập vào nhau, càng lúc càng có nhiều miếng ngọc dừng chuyển động, còn ánh sáng của ngọc bàn thì càng lúc càng rực rỡ, thậm chí còn sáng hơn cả khi Quỷ Lệ ở trong Hàn Băng Thạch Thất gấp mười lần, hoàn toàn không thể nhìn rõ, tựa hồ như vầng dương trên trời rơi xuống thạch thất nhỏ bé này vậy.

Tiểu Hôi trợn mắt há hốc miệng, nhìn ngọc bàn trong tay mình, cho dù nó là dị chủng, nhưng lúc này cũng khó thể chịu đựng nổi luồng ánh sáng chói mắt đó. Con khỉ nhỏ lui lại một bước, buông tay. Càn Khôn Luân Hồi Bàn rơi xuống đất kêu "canh" một tiếng.

Dị tượng không biến mất theo cái buông tay của Tiểu Hôi, ngọc bàn vẫn xạ ra những đạo hào quang chói mắt, trong luồng sáng đó, một đồ hình kỳ bí bắt đầu từ từ hiện lên.

Tiểu Hôi như chạm phải lửa, nhảy ngược về phía sau, nấp trong góc thạch thất, nhưng cơ hồ như vẫn không nén được dạ hiếu kỳ, nên nó vẫn không ngừng quay đầu lại nhìn. Quỷ Lệ dường như hoàn toàn không cảm nhận được dị biến đang xảy ra, vẫn nằm yên bất động trên giường.

oOo

Điều làm người ta không thể ngờ tới nhất không phải xảy ra bên trong thạch thất này, mà là dưới lòng đất, trong Huyết Trì. Quỷ tiên sinh đang ngồi xếp bàn tọa trên bình đài, nhắm mắt suy nghĩ. Phục Long Đỉnh vẫn lơ lửng trên đầu y, thượng cổ thần pháp Càn Khôn Tỏa vẫn găm chặt vào trán ác ma, tuy có vẻ yếu ớt, nhưng thủy chung vẫn tồn tại giữa màn huyết quang dày đặc.

Đúng vào lúc này, thậm chí cả Quỷ tiên sinh cũng không phát giác, đạo bạch quang trên Phục Long Đỉnh kia đột nhiên phát sinh biến hóa.

Bạch quang dần dần sáng bừng lên, còn huyết khí bên trong cặp mắt ác ma thì cũng theo đó mà giảm đi mấy phần. Huyết khí chuyển động trên mặt ác ma, xa xa nhìn lại, cơ hồ như bị vụn mẻo méo mó đi mấy phần, cũng có thêm vài phần điên cuồng và phần nộ.

Đạo bạch quang dường như bị thứ gì đó làm cho thức tỉnh, càng lúc càng sáng, cơ hồ như đang hô ứng với thứ nào đó.

Bên trên bình đài, thân hình Quỷ tiên sinh khẽ lay động, dường như cảm nhận được điều gì đó, nhưng lại không thể khẳng định. Chỉ thấy y chân chừ giây lát, rồi cuối cùng cũng từ từ mở mắt, ngẩng đầu lên nhìn Phục Long Đỉnh.

- o O o -